

Arrest

nr. 298 495 van 12 december 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 6 december 2019 en verzoekt op 10 oktober 2019 om internationale bescherming. Op 29 juni 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 1 juli 2022 aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u van Pashtou origine. U bent moslim. U bent afkomstig van het dorp Rawghay gelegen in het district Deh Bala (Haska Mina) in de provincie Nangarhar. U volgde les aan de madrassa en u was schapenherder.

U speelde 1 à 2 keer per week cricket op een veld in uw regio. Soldaten die in de nabijgelegen controlepost werkten speelden soms mee. Op een keer nam u thee en fruitsap mee voor Y., een soldaat uit uw dorp die samen met u cricket speelde. Enkele dagen later op een maandag ging u samen met uw vriend S., de zoon van malik R., naar buiten om de schapen te hoeden. Plots kwamen vier leden van Daesh aangereden op twee motorfietsen. Ze hielden jullie onder schot, blinddoekten jullie en zeiden dat jullie moesten meekomen. U en S. werden weggevoerd op de motorfietsen. Nabij Gudar bazaar in het dorp Gurguray meldden de Daesh strijders via de walkie talkie dat ze twee personen uit Rawghay hadden gearresteerd. Jullie werden overgebracht naar een gevangenis van Daesh. U werd samen met S. en ongeveer 25 andere gevangenen vastgehouden in een kamer. De volgende dag vroeg u aan de leden van Daesh waarom u plots werd gearresteerd, waarop u als antwoord kreeg dat u moest wachten tot de rechter zou komen. De rechter zou dan uitleggen waarom u werd gearresteerd. Op de daaropvolgende dag brak een gevecht uit in de late namiddag. Een oudere man kwam naar het gebouw waar jullie werden vastgehouden, opende de deur en zegde dat er gevechten aan de gang waren en dat wie wilde wegrekken dat moest doen. Alle gevangenen gingen op de loop. U rende via de velden in de regio Papin naar het districtshuis. Aangekomen bij het districtshuis sprak u een soldaat aan en zegde u dat u de zoon van I. was, dat u werd ontvoerd, dat u naar Gurguray werd gebracht en vroeg u om uw familie te verwittigen. U werd naar commandant N. gebracht. U legde uw situatie uit aan de commandant. U mocht beschikken en u werd opgehaald door uw vader en uw oom langs vaderszijde. U bleef nog 8 à 9 uren thuis. Binnen die tijdspanne vond uw familie een smokkelaar die u kon wegbrengen uit de regio. U verliet Afghanistan in de winter van 1397 (2019). U reisde met de smokkelaar naar Kabul en van daaruit vertrok u richting Iran. U vervolgde uw route via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk. Op 6 oktober 2019 bereikte u België en op 10 oktober 2019 werd uw verzoek om internationale bescherming geregistreerd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt u volgende documenten neergelegd: uw taskera, de taskera's van uw vader en grootvader en een envelop van de Afghaanse post.

B. Motivering

Voorafgaand moet opgemerkt worden dat u volatiele en bedrieglijke verklaringen aflegde over uw leeftijd hetgeen uw algehele geloofwaardigheid aantast. Bij uw inschrijving op 10 oktober 2019 verklaarde u dat u 20 jaar was zodat uw administratieve geboortedatum werd bepaald op 1 januari 1999. In Griekenland werd u geregistreerd als K., A.K. eveneens met geboortedatum 1 januari 1999 (zie informatie van de Griekse asielinstanties). In het kader van uw interview bij de DVZ op 12 maart 2020 verklaarde u echter dat u 17 jaar was en dat u zich daarvoor baseerde op uw taskera. Volgens uw taskera die werd afgeleverd op 13 sonbula 1395 (3 september 2016) zou u 14 jaar oud zijn in 1395 (2016-2017, gezien afgiftedatum: 2016). Gelet op uw eerdere verklaring dat u 20 jaar oud was, werd een leeftijdsonderzoek georganiseerd en daaruit bleek dat u meerderjarig was. Op 20 augustus 2020 werd uw leeftijd geschat op 21,2 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar (zie informatie van de Dienst Voogdij). De leeftijd die op uw taskera wordt vermeld kan rekening houdend met het resultaat van het leeftijdsonderzoek onmogelijk correct zijn, wat afbreuk doet aan de bewijswaarde van dit document.

Gezien u meerderjarig bleek te zijn konden voor u geen bijzondere procedurele noden worden weerhouden op basis van uw beweerde minderjarigheid. Verder maakte u geen elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en heeft het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor Daesh. U werd door Daesh gearresteerd en vastgehouden omdat u hulp had verleend aan soldaten van het Afghaans nationaal leger.

Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van

ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Zo werden meerdere inconsistenties en ongerijmdheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen die de geloofwaardigheid van uw relaas drastisch ondergraven:

Wat betreft de materiële hulp die u zou hebben verleend aan soldaten in uw regio in de vorm van het brengen van drank zoals thee of water, hetgeen de aanleiding zou hebben gevormd van uw problemen met Daesh (CGVS1, pg 25, CGVS2, pg 6) en dus een belangrijk aspect vormt van uw vluchtrelaas legde u volatiele verklaringen af. In het kader van uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u een keer thee en fruitsap had meegenomen naar het cricketveld en dat u dit aan Y. hebt gegeven, een soldaat afkomstig uit uw dorp die in de nabijgelegen controlepost werkte (CGVS1, pg 22). Twee of drie dagen nadat u de thee had gegeven werd u plots gearresteerd door Daesh (CGVS1, pg 22). U vertelde dat de soldaten soms niet tijdig werden bevoorrad en dat zij dan hulp vroegen aan de mensen om aan voedsel en water te komen (CGVS1, pg 19). Mensen die zulke hulp verleenden, kregen dan problemen (CGVS1, pg 19). U benadrukte zodoende het risico dat gepaard ging met het verlenen van dergelijke hulp aan soldaten, maar u maakte geen enkele melding van het gegeven dat u zelf op dergelijke wijze soldaten zou hebben geholpen door voedsel en/of drank te brengen naar de controlepost. U stelde dat u wel op het cricketveld iets hebt gegeven, maar dat u niet naar de controlepost was gegaan (CGVS1, pg 27). Bij het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u evenwel dat u net wel naar de controlepost bent geweest om materiële hulp te verlenen aan de soldaten. U bracht niet enkel thee, water of sap naar het cricketveld, maar ook naar de controlepost uit vriendelijkheid en wanneer ze u dat vroegen (CGVS2, pg 4, pg 10). Uit uw verklaringen blijkt dat u meerdere keren drank zou hebben gebracht naar de soldaten in de controlepost. Daarbij was het opvallend dat u geen enkele indicatie kon geven, ook niet bij benadering, van het aantal keer dat u op die manier de soldaten in de controlepost zou hebben geholpen (CGVS2, pg 10). Vervolgens bleek uit uw verklaringen in het kader van uw tweede persoonlijk onderhoud dat de leden van Daesh u vroegen waarom u water, thee en voedsel bracht naar de soldaten aan de controlepost (CGVS2, pg 4). U stelde dat Daesh een probleem had met u omdat u thee en water bracht toen jullie cricket speelden en u dat soms ook naar de controlepost bracht (CGVS2, pg 4). Dit staat haaks op uw eerdere verklaring dat u niet naar de controlepost was gegaan en op het gegeven dat u helemaal niet vermeldde dat u voedsel en/of drank naar de soldaten in de controlepost bracht. Uw opeenvolgende verklaringen op dit punt zijn dan ook niet consistent te noemen. Gevraagd om welke reden u dit belangrijke element niet had vermeld tijdens het eerste onderhoud, opperde u dat u het toen misschien niet meer wist of er niet aan dacht en dat u zich nu misschien veel informatie herinnerde (CGVS2, pg 12). Het is niet ernstig dat u het gewoonweg zou zijn vergeten gelet op het risico dat u hierbij zou hebben gelopen en het feit dat de leden van Daesh u letterlijk zouden hebben gevraagd waarom u water, thee en voedsel bracht naar de soldaten aan de controlepost zodat mag blijken dat zij u om die reden viseerden.

Hierbij aansluitend waren uw opeenvolgende verklaringen over wat de leden van Daesh u zegden over de reden van uw arrestatie en vasthouding incoherent. Initieel gaf u aan dat de leden van Daesh op het moment van de arrestatie niets zegden over de reden van uw aanhouding (CGVS1, pg 22). Ze richtten een wapen op u en zeiden enkel dat u moest meekomen (CGVS1, pg 22). De dag volgend op de arrestatie vroegen u en S. wat jullie hadden gedaan en waarom jullie werden gearresteerd (CGVS1, pg 22, pg 25). U kreeg te horen dat u moest afwachten tot de rechter ter plaatse zou komen, omdat het dossier bij de rechter lag en dat de rechter alles zou uitleggen over waarom u werd gearresteerd (CGVS1, pg 22). Hieruit blijkt klaar en duidelijk dat u daags na uw arrestatie nog in het duister zou hebben getast over de reden van uw aanhouding en dat u in feite helemaal niets te weten kwam over de redenen van uw arrestatie. In het kader van het tweede persoonlijk onderhoud bracht u evenwel een andere versie ten berde. U stelde namelijk dat de leden van Daesh op het moment van de arrestatie enerzijds niets zegden en anderzijds dat ze zegden dat ze u wilden meenemen omdat u water gaf aan soldaten. U verduidelijkte dat het enige wat ze ter plaatse, op de plaats van uw arrestatie, al zegden was dat u de soldaten hielp en dat u om die reden werd meegenomen (CGVS2, pg 6). In deze versie zou u dus al meteen, weliswaar bondig maar desalniettemin duidelijk, ingelicht zijn over de reden van uw arrestatie door de leden van Daesh. Gezien uw arrestatie door Daesh het kernelement vormt van uw vluchtrelaas mag van u verwacht worden dat u eenduidige en coherente verklaringen hieromtrent zou afleggen, quod non in casu.

Nog legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw verblijfplaats nadat u was kunnen ontsnappen uit de gevangenis van Daesh. Aanvankelijk verklaarde u dat u opgehaald werd in het districtshuis en dat u vervolgens die nacht thuis bent gebleven totdat u bent kunnen vertrekken met een smokkelaar (CGVS1, pg 22). U bevestigde dat u na uw ontsnapping 8 à 9 uren thuis zat tot aan uw vertrek (CGVS1, pg 29). Ook in het verslag van de DVZ staat te lezen dat u naar huis bent geweest (DVZ vragenlijst CGVS, 3.5).

Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud wijzigde u uw verklaring en gaf u aan dat u werd opgehaald in het districtshuis en dat u vervolgens door uw oom langs vaderszijde naar zijn huis werd gebracht, dat u 8 à 9 uur in het huis van uw oom bleef en dan vertrok (CGVS2, pg 9). Uw oom woont ook in Rawghay, maar heeft zijn eigen huis, apart van het huis waar u woonde (CGVS2, pg 9 en 10). Geconfronteerd met deze discrepantie hield u vast aan één versie van de feiten namelijk dat u bij uw oom was om vervolgens te wijzen op fouten die werden gemaakt in het eerste onderhoud met betrekking tot de schrijfwijze van enkele plaatsnamen en de naam van een bepaalde commandant. U maakte inderdaad enkele opmerkingen over het eerste onderhoud (zie: e-mail van 29 juli 2021). In deze opmerkingen is echter niets terug te vinden over uw verklaring over uw verblijfplaats na uw ontsnapping. U hebt niet aangegeven dat uw verklaring daaromtrent fout zou zijn begrepen of genoteerd. Uw verwijzing naar enkele (plaats)namen die volgens u foutief werden gespeld kan überhaupt niet verklaren waarom u de ene keer duidelijk verklaarde dat u thuis was en de andere keer dat u bij uw oom was. Bovendien zegde u meerdere keren dat u naar huis ging en dat u thuis was na uw ontsnapping, zodat een misverstand of een vergissing in deze uitgesloten lijkt. Het louter ontkennen van een eerdere verklaring en het aanhouden van één versie van de feiten heft uiteraard de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op.

Daarnaast bleken ook uw verklaringen over de plaats van uw vasthouding coherentie te missen. Initieel beschreef u die locatie als een kleine kamer waar u in werd vastgehouden met veel mensen (CGVS1, pg 24). Buiten de kamer lag nog het domein, de hoofdingang en daarna begon Gudar bazaar. Naast het lokaal waar u zat was nog een andere grotere kamer (CGVS1, pg 24). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer dat de kamer waar u zat een heel grote kamer was en dat er geen andere kamers waren (CGVS2, pg 13). U was stellig dat er slechts 1 enkele kamer was (CGVS2, pg 13). Erop gewezen dat u voordien zegde dat er nog zich nog een kamer bevond naast de kamer waar u zat, beperkte u zich tot het louter ontkennen van uw voorgaande verklaring (CGVS2, pg 13). Dit kan uiteraard het verschil in uw opeenvolgende beschrijvingen niet verklaren. Wat de grootte van de kamer betreft, die u de ene keer als klein omschreef en de volgende keer als heel groot, voerde u aan dat de kamer klein was volgens het aantal gevangenen dat er zat en dat de kamer vol zat (CGVS2, pg 13). Hierin kan u nog enigszins worden gevolgd, maar het blijft merkwaardig dat u dit dan niet twee keer op dezelfde manier zou omschrijven.

Voorts werd een verschil opgemerkt tussen uw opeenvolgende verklaringen over het gevecht dat zou zijn uitgebroken waardoor u kon ontsnappen. Tijdens uw interview bij de DVZ verklaarde u dat Daesh werd aangevallen door de autoriteiten en dat u tijdens dat gevecht kon weglopen (DVZ, vragenlijst CGVS, 3.5). Hieruit blijkt dat het om een gevecht tussen Daesh en de (voormalige) overheid zou zijn gegaan. Ten overstaan van het CGVS verklaarde u evenwel dat het een gevecht tussen Daesh en de taliban betrof (CGVS1, pg 22 en pg 25). U stelde expliciet dat ze niet tegen de overheid aan het vechten waren (CGVS1, pg 25). Gewezen op uw uiteenlopende verklaringen kon u geen overtuigende uitleg verstrekken. U herhaalde dat het om een gevecht ging tussen de taliban en Daesh waarna u overging op een beschrijving van de algemene veiligheidssituatie in uw district Deh Bala. U vertelde over een raketaanval van de overheid op Gurguray en de vele gevechten tussen de taliban, Daesh en de (voormalige) overheid (CGVS2, pg 14). U gaf aan dat er veel incidenten waren en dat u zich misschien niet alles goed kon herinneren (CGVS2, pg 14). Het gegeven dat er in uw regio frequent gevechten plaatsvonden tussen verschillende actoren en dat er veel incidenten waren ook nog na uw vertrek, neemt niet weg dat u net over dat gevecht waardoor u zelf kon ontsnappen vanuit een gevangenis van Daesh verschillende verklaringen aflegde. Indien u zich niet goed zou herinneren door wie Daesh op het moment van uw ontsnapping werd aangevallen – de (voormalige) overheid of de taliban – dan kon u dat van bij aanvang op die manier hebben uitgelegd. U legde echter twee stellige verklaringen af die onderling niet te rijmen vallen.

Naast deze ongerijmdheden bevatten uw verklaringen ook enkele bevreemdende elementen die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas:

Het wekt verbazing dat u schijnbaar op zo'n eenvoudige wijze bent kunnen ontsnappen uit de plaats waar u door Daesh werd gevangen gehouden. Hoewel er zich zo'n 25 gevangenen in het lokaal zouden hebben bevonden onder wie ook soldaten van het nationaal leger (CGVS1, pg 26 en CGVS2, pg 7), werd de gevangenis kennelijk volledig onbeheerd en niet grondig afgesloten achtergelaten op het moment dat het gevecht uitbrak. Het volstond namelijk dat een u onbekende man, wellicht een man uit het dorp die in de buurt op de velden aan het werken was, de deur opendeed en jullie kwam zeggen dat jullie konden weglopen (CGVS2, pg 7 en 8). Hoe deze man zich toegang wist te verschaffen tot het lokaal kon u niet uitleggen (CGVS2, pg 8). U kon niet zeggen of hij daarvoor een slot had moeten openen, want als er een slot was dan bevond dit zich langs de buitenzijde die u niet kon zien. Nogmaals de kans geboden om

meer informatie te geven stelde u dat de kamer niet binnen een compound bevond en dat het een soort gastenverblijf was (CGVS2, pg 8). U had geen idee of de deur gewoon open was gelaten door Daesh of niet (CGVS2, pg 8). Het lijkt onwaarschijnlijk dat de strijders van Daesh simpelweg de deur van het lokaal en/of het gebouw waar ze zo'n 25 gevangenen vasthielden zouden hebben opengelaten ook al brak er toen een gevecht uit. Uw zeer gemakkelijke ontsnapping uit een gevangenis van Daesh komt niet aannemelijk over.

Tevens roept het vragen op dat er na uw ontsnapping vanuit de gevangenis van Daesh helemaal niets meer is gebeurd. U verklaarde dat Daesh niet meer achter u aan ging, dat ze door hadden dat u er niet meer was en dat ze niet bij u thuis zijn geweest (CGVS1, pg 27). Uw familie werd op geen enkel moment lastiggevallen door Daesh, ondervraagd over uw verblijfplaats of dergelijke meer (CGVS1, pg 27 en CGVS2, pg 14). Uw uitleg hiervoor is dat uw vader heel oud is en dat de andere gezinsleden heel jong zijn (CGVS1, pg 27 en CGVS2, pg 14). Het lijkt merkwaardig dat de leden Daesh u eerst op zo'n manier persoonlijk zouden hebben geviseerd wegens het leveren van hulp aan soldaten en zich de moeite zouden hebben getroost om u te komen arresteren en vast te houden om vervolgens helemaal niets meer te ondernemen nadat u was kunnen ontsnappen omdat uw vader te oud zou zijn en uw broers te jong. Er zou verwacht worden dat zij toch minstens zouden nagaan bij uw familieleden of u werkelijk was vertrokken uit de regio.

Ook was het merkwaardig dat u wel kon zeggen dat u op vrijdag de laatste keer cricket speelde en dat u de daaropvolgende maandag werd gearresteerd, maar dat u geen idee had op welke dag van de week u was kunnen ontsnappen (CGVS2, pg 11). Nochtans werd u slechts 2 dagen vastgehouden, zodat er in geen geval sprake was van een lange vasthouding die zou kunnen hebben geleid tot een verlies van tijdsbesef (CGVS2, pg 11). Indien u wel kunt zeggen op welke dag van de week u werd aangehouden, is het niet onredelijk te verwachten dat u ook de dag van uw ontsnapping zou kunnen aangeven.

Ten slotte kwam het bevreemdend over dat u amper iets kon vertellen over het wedervaren van uw vriend S. nadat ook hij was kunnen ontsnappen uit de gevangenis van Daesh. Nochtans onderhouden jullie nog tot op heden contact met elkaar en waren jullie goede vrienden (CGVS2, pg 5 en pg 14). U kon enkel zeggen dat S. Afghanistan verliet en dat hij momenteel in Frankrijk verblijft (CGVS2, pg 14). U wist niet waar S. had verbleven na zijn ontsnapping en dus of hij had moeten onderduiken of niet en u had ook geen enkel idee wanneer hij Afghanistan had verlaten (CGVS2, pg 14). Hier zou verwacht worden dat indien jullie samen dergelijke ingrijpende gebeurtenissen meemaakten het u wel zou interesseren hoe het uw vriend vergaan was na zijn ontsnapping en of hij al dan niet zoals u snel was kunnen vertrekken uit de regio. Het zou immers erg beangstigend moeten geweest zijn voor uw vriend indien hij nog geruime tijd in jullie regio zou hebben verbleven na jullie ontsnapping. Het komt bijgevolg niet aannemelijk over dat jullie hier niet over zouden hebben gesproken.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, maakt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u voorgehouden problemen met Daesh. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet op basis van uw individuele asielmotieven.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te

kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF

alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er

actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of

veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond

omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban tonen enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelen, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Aangaande uw taskera werd reeds opgemerkt dat de leeftijd die op dit document wordt vermeld niet in overeenstemming valt te brengen met het resultaat van het leeftijdsonderzoek hetgeen afbreuk doet aan de bewijswaarde van het document. Uit de beschikbare landeninformatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt overigens dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude. Ook identiteitsdocumenten zoals taskera's kunnen gemakkelijk op frauduleuze wijze verkregen worden of vervalst worden. De overige taskera's kunnen een indicatie vormen van de identiteit van uw vader en grootvader. Deze gegevens staan op zich niet ter discussie in deze beslissing. De envelop ten slotte toont enkel aan dat de geadresseerde, ene N.A.K., post ontving vanuit Afghanistan.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt dat hij verschillende documenten aan het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) heeft overhandigd om zijn asielrelaas aan te tonen. Verder benadrukt hij dat het commissariaat-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met het feit dat hij weinig geletterd is.

In verband met zijn volgens de bestreden beslissing volatiele verklaringen over de materiële hulp die hij zou hebben verleend aan soldaten uit zijn regio, hetgeen de aanleiding zou hebben gevormd van zijn problemen met Daesh, werpt verzoeker op dat hij geen hulp heeft gegeven in de controlepost en dat het om een misverstand gaat.

Wat betreft de weerhouden incoherenties in zijn opeenvolgende verklaringen over wat de leden van Daesh hem zeiden over de reden van zijn arrestatie en vasthouding, wenst verzoeker te verduidelijken dat hij, op het moment van de arrestatie, al ingelicht werd over de reden van zijn arrestatie, maar dat Daesh hem ook heeft meegedeeld dat de rechter daar verder over zou oordelen.

Betreffende de in de bestreden beslissing gemaakte vaststellingen over de tegenstrijdige verklaringen over zijn verblijfplaats nadat hij was kunnen ontsnappen uit de gevangenis, werpt verzoeker op dat hij inderdaad bij zijn oom thuis heeft verbleven. Toen hij het tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud had over "thuis", bedoelde hij zijn ooms huis.

Aangaande de incoherente verklaringen over de plaats van vasthouding door Daesh, wenst verzoeker te verduidelijken dat het gebouw, waar mensen in werden vastgehouden, bestond uit één kamer. Daarnaast waren er ook andere gebouwen/kamers, waar niemand in vastgehouden werd.

In verband met de tegenstrijdige verklaringen over het gevecht dat zou zijn uitgebroken waardoor hij uit de gevangenis kon ontsnappen, repliceert verzoeker dat hij het eerst niet wist, maar dat hij nadien geïnformeerd is geworden dat het een gevecht was tussen Daesh en de taliban en niet tussen Daesh en de overheid.

Waar het verbazing wekt dat hij schijnbaar op zo'n eenvoudige manier kon ontsnappen uit de plaats waar hij door Daesh gevangen gehouden werd, haalt verzoeker aan dat hij niet weet of de deur of slot was op niet, omdat hij uiteraard aan de binnenkant van de deur was. Hij weet niet of de deur aan de buitenkant al dan niet op slot was. Hij weet wel dat plots iemand de deur opendeed, zodat iedereen kon ontsnappen.

In verband met de stelling in de bestreden beslissing dat het vragen oproept dat er na zijn ontsnapping vanuit de gevangenis van Daesh helemaal niets meer gebeurd is, wenst verzoeker te informeren dat Daesh de madrassa gecontacteerd heeft, om te vragen waar hij is.

Waar het bevreemdend overkomt dat hij amper iets kon zeggen over het wedervaren van zijn vriend S. nadat deze ook was kunnen ontsnappen uit de gevangenis van Daesh, repliceert verzoeker dat hij weinig contact met S. heeft.

Ondergeschikt verwijst verzoeker naar artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en zet hij uiteen dat uit verschillende rapporten blijkt dat in Afghanistan sprake is van dodelijk geweld, willekeurige arrestaties, illegale detentie en van slechte gevangenisomstandigheden. Hij vervolgt dat sinds de machtsovername door de taliban de toegang tot de gezondheidszorg sterk beperkt is en dat alle voorzorgsmaatregelen voor Covid-19 zijn weggefallen. Hij vervolgt dat de taliban zich op de strikte interpretatie van de *sharia* baseren bij alle voorgaande beperkingen en wijst erop dat er geen enkele garantie is dat de taliban niet zullen terugkeren naar het eerdere schrikbewind. Ten slotte voert hij aan dat er kanttekeningen te plaatsen zijn bij de actualiteit van de informatie waarop EUAA zich in zijn analyse steunt. Hij wijst op het belang van actuele informatie gezien de onvoorspelbare situatie in Afghanistan.

2.1.2. Verzoeker vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofdorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in meest ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het commissariaat-generaal.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. Op 30 oktober 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- COI Focus, “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”, 23 september 2022;
- COI Focus, “Afghanistan, Veiligheidssituatie”, 5 mei 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus “Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022.

2.2.3. Verzoeker maakt op 6 november 2023, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over met daarbij gevoegd een schoolattest en meerdere tewerkstellingsdocumenten.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is

de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Landeninformatie

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift verwijzingen naar landeninformatie bevat, doet hierover niet anders denken.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor Daesh, die hem arresteerden en vasthielden omdat hij hulp verleend had aan soldaten van het Afghaanse nationale leger. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

Blijkens de bestreden beslissing maakt verzoeker geen vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk. Zo worden er (i) meerdere inconsistenties en ongerijmdheden vastgesteld tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen die de geloofwaardigheid van zijn relaas drastisch ondergraven. Hij is (a) vooreerst niet consistent over de door hem verleende materiële hulp aan soldaten in zijn regio en legt hierover volatiele verklaringen af. Hierbij aansluitend zijn (b) verzoekers opeenvolgende verklaringen over wat de leden van Daesh zeiden over de reden van zijn arrestatie en vasthouding incoherent. Verder (c) legt hij ook tegenstrijdige verklaringen af over zijn verblijfplaats nadat hij was kunnen ontsnappen uit de gevangenis van Daesh. Daarnaast (d) blijken ook zijn verklaringen over de plaats van vasthouding coherentie te missen. Voorts (e) wordt een verschil opgemerkt tussen zijn opeenvolgende verklaringen over het gevecht dat zou zijn uitgebroken waardoor hij uit de gevangenis kon ontsnappen. Naast voormelde ongerijmdheden (ii) bevatten verzoekers verklaringen ook enkele bevreemdende elementen die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Zo wekt het (a) verbazing dat hij schijnbaar op zo'n eenvoudige wijze is kunnen ontsnappen uit de plaats waar hij door Daesh gevangen gehouden werd. Tevens (b) roept het vragen op

dat er na zijn ontsnapping uit de gevangenis van Daesh helemaal niets meer gebeurd is. Verder (c) is het, indien hij wel kan zeggen op welke dag van de week hij door Daesh werd aangehouden, niet onredelijk te verwachten dat hij ook de dag van zijn ontsnapping – twee dagen later – zou kunnen geven. Tot slot (d) komt het bevreemdend over dat hij amper iets kan vertellen over het wedervaren van zijn vriend S. nadat deze ook was kunnen ontsnappen uit de gevangenis van Daesh. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen (iii) omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen niets aan bovenstaande vaststellingen wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad de commissaris-generaal in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan het voorgehouden vluchtrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel, zoals *infra* uiteengezet, geheel in gebreke blijft.

2.3.5.2. De Raad treedt vooreerst het omstandig gemotiveerde oordeel van de commissaris-generaal bij dat verzoeker volatiele verklaringen aflegt en geheel niet consistent is over de materiële hulp die hij zou hebben verleend aan soldaten uit zijn regio, hetgeen de aanleiding zou hebben gevormd van zijn problemen met Daesh. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt geconsidereerd:

“Wat betreft de materiële hulp die u zou hebben verleend aan soldaten in uw regio in de vorm van het brengen van drank zoals thee of water, hetgeen de aanleiding zou hebben gevormd van uw problemen met Daesh (CGVS1, pg 25, CGVS2, pg 6) en dus een belangrijk aspect vormt van uw vluchtrelaas legde u volatiele verklaringen af. In het kader van uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u een keer thee en fruitsap had meegenomen naar het cricketveld en dat u dit aan Y. hebt gegeven, een soldaat afkomstig uit uw dorp die in de nabijgelegen controlepost werkte (CGVS1, pg 22). Twee of drie dagen nadat u de thee had gegeven werd u plots gearresteerd door Daesh (CGVS1, pg 22). U vertelde dat de soldaten soms niet tijdig werden bevoorrad en dat zij dan hulp vroegen aan de mensen om aan voedsel en water te komen (CGVS1, pg 19). Mensen die zulke hulp verleenden, kregen dan problemen (CGVS1, pg 19). U benadrukte zodoende het risico dat gepaard ging met het verlenen van dergelijke hulp aan soldaten, maar u maakte geen enkele melding van het gegeven dat u zelf op dergelijke wijze soldaten zou hebben geholpen door voedsel en/of drank te brengen naar de controlepost. U stelde dat u wel op het cricketveld iets hebt gegeven, maar dat u niet naar de controlepost was gegaan (CGVS1, pg 27). Bij het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u evenwel dat u net wel naar de controlepost bent geweest om materiële hulp te verlenen aan de soldaten. U bracht niet enkel thee, water of sap naar het cricketveld, maar ook naar de controlepost uit vriendelijkheid en wanneer ze u dat vroegen (CGVS2, pg 4, pg 10). Uit uw verklaringen blijkt dat u meerdere keren drank zou hebben gebracht naar de soldaten in de controlepost. Daarbij was het opvallend dat u geen enkele indicatie kon geven, ook niet bij benadering, van het aantal keer dat u op die manier de soldaten in de controlepost zou hebben geholpen (CGVS2, pg 10). Vervolgens bleek uit uw verklaringen in het kader van uw tweede persoonlijk onderhoud dat de leden van Daesh u vroegen waarom u water, thee en voedsel bracht naar de soldaten aan de controlepost (CGVS2, pg 4). U stelde dat Daesh een probleem had met u omdat u thee en water bracht toen jullie cricket speelden en u dat soms ook naar de controlepost bracht (CGVS2, pg 4). Dit staat haaks op uw eerdere verklaring dat u niet naar de controlepost was gegaan en op het gegeven dat u helemaal niet vermeldde dat u voedsel en/of drank naar de soldaten in de controlepost bracht. Uw opeenvolgende verklaringen op dit punt zijn dan ook niet consistent te noemen. Gevraagd om welke reden u dit belangrijke element niet had vermeld tijdens het eerste onderhoud, opperde u dat u het toen misschien niet meer wist of er niet aan dacht en dat u zich nu misschien veel informatie herinnerde (CGVS2, pg 12). Het is niet ernstig dat u het gewoonweg zou zijn vergeten gelet op het risico dat u hierbij zou hebben gelopen en het feit dat de leden van Daesh u letterlijk zouden hebben gevraagd waarom u water, thee en voedsel bracht naar de soldaten aan de controlepost zodat mag blijken dat zij u om die reden viseerden.”

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan boudweg te beweren dat hij geen hulp heeft gegeven in de controlepost en dat het om een misverstand gaat, zonder enige verdere explicitering. Door louter te volharden in één versie van de feiten en door geenszins uiteen te zetten waarom er te dezen sprake zou zijn van een misverstand, kan verzoeker geenszins afbreuk doen aan het geheel van bovenstaande

overwegingen waaruit terdege blijkt dat verzoeker over de oorzaak van de beweerde vasthouding door Daesh flagrant tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd en die, zo weze herhaald, steun vinden in het administratief dossier.

2.3.5.3. Wat betreft de incoherenties in zijn opeenvolgende verklaringen over wat de leden van Daesh hem zeiden over de reden van zijn arrestatie en vasthouding, wenst verzoeker te verduidelijken dat hij, op het moment van de arrestatie, al ingelicht werd over de reden van zijn arrestatie, maar dat Daesh hem ook heeft meegedeeld dat de rechter daar verder over zou oordelen. Hiermee doet verzoeker evenwel geenszins afbreuk aan de pertinente overwegingen van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat hij wel degelijk incoherent was hierover en die luiden als volgt:

“Hierbij aansluitend waren uw opeenvolgende verklaringen over wat de leden van Daesh u zegden over de reden van uw arrestatie en vasthouding incoherent. Initieel gaf u aan dat de leden van Daesh op het moment van de arrestatie niets zegden over de reden van uw aanhouding (CGVS1, pg 22). Ze richtten een wapen op u en zeiden enkel dat u moest meekomen (CGVS1, pg 22). De dag volgend op de arrestatie vroegen u en S. wat jullie hadden gedaan en waarom jullie werden gearresteerd (CGVS1, pg 22, pg 25). U kreeg te horen dat u moest afwachten tot de rechter ter plaatse zou komen, omdat het dossier bij de rechter lag en dat de rechter alles zou uitleggen over waarom u werd gearresteerd (CGVS1, pg 22). Hieruit blijkt klaar en duidelijk dat u daags na uw arrestatie nog in het duister zou hebben getast over de reden van uw aanhouding en dat u in feite helemaal niets te weten kwam over de redenen van uw arrestatie. In het kader van het tweede persoonlijk onderhoud bracht u evenwel een andere versie ten berde. U stelde namelijk dat de leden van Daesh op het moment van de arrestatie enerzijds niets zegden en anderzijds dat ze zegden dat ze u wilden meenemen omdat u water gaf aan soldaten. U verduidelijkte dat het enige wat ze ter plaatse, op de plaats van uw arrestatie, al zegden was dat u de soldaten hielp en dat u om die reden werd meegenomen (CGVS2, pg 6). In deze versie zou u dus al meteen, weliswaar bondig maar desalniettemin duidelijk, ingelicht zijn over de reden van uw arrestatie door de leden van Daesh. Gezien uw arrestatie door Daesh het kernelement vormt van uw vluchtrelaas mag van u verwacht worden dat u eenduidige en coherente verklaringen hieromtrent zou afleggen, quod non in casu.”

De pertinente beoordeling van de commissaris-generaal vindt steun in het administratief dossier en verzoekers verklaringen doorheen zijn twee persoonlijke onderhouds bij het commissariaat-generaal waren duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Door thans *post factum* in het verzoekschrift elementen uit de beide verklaringen te halen en daar een nieuwe versie van te maken, doet verzoeker niet in het minst afbreuk aan de terechte conclusie dat hij doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen coherentie verklaringen aflegde over wat en wanneer de leden van Daesh hem vertelden over de reden van zijn arrestatie vasthouding.

2.3.5.4. Betreffende de in de bestreden beslissing gemaakte vaststellingen over de tegenstrijdige verklaringen over zijn verblijfplaats nadat hij was kunnen ontsnappen uit de gevangenis, werpt verzoeker op dat hij inderdaad bij zijn oom thuis heeft verbleven. Toen hij het tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud had over “*thuis*”, bedoelde hij zijn ooms huis. Verzoeker kan met dit betoog geen afbreuk doen aan de pertinente beoordeling van de commissaris-generaal en waaruit genoegzaam blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het eerste persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal duidelijk aangaf dat hij na de ontsnapping naar zijn huis ging, terwijl hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud aangaf dat hij naar het huis van zijn paternale oom ging. Verzoeker werd tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid en zijn verschoning werd terecht niet aanvaard. In de bestreden beslissing valt inzake het voorgaande het volgende te lezen:

“Nog legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw verblijfplaats nadat u was kunnen ontsnappen uit de gevangenis van Daesh. Aanvankelijk verklaarde u dat u opgehaald werd in het districtshuis en dat u vervolgens die nacht thuis bent gebleven totdat u bent kunnen vertrekken met een smokkelaar (CGVS1, pg 22). U bevestigde dat u na uw ontsnapping 8 à 9 uren thuis zat tot aan uw vertrek (CGVS1, pg 29). Ook in het verslag van de DVZ staat te lezen dat u naar huis bent geweest (DVZ vragenlijst CGVS, 3.5). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud wijzigde u uw verklaring en gaf u aan dat u werd opgehaald in het districtshuis en dat u vervolgens door uw oom langs vaderszijde naar zijn huis werd gebracht, dat u 8 à 9 uur in het huis van uw oom bleef en dan vertrok (CGVS2, pg 9). Uw oom woont ook in Rawghay, maar heeft zijn eigen huis, apart van het huis waar u woonde (CGVS2, pg 9 en 10). Geconfronteerd met deze discrepantie hield u vast aan één versie van de feiten namelijk dat u bij uw oom was om vervolgens te wijzen op fouten die werden gemaakt in het eerste onderhoud met betrekking tot de schrijfwijze van enkele plaatsnamen en de naam van een bepaalde commandant. U maakte inderdaad enkele opmerkingen over het eerste onderhoud (zie: e-mail van 29 juli 2021). In deze opmerkingen is echter niets terug te vinden

over uw verklaring over uw verblijfplaats na uw ontsnapping. U hebt niet aangegeven dat uw verklaring daaromtrent fout zou zijn begrepen of genoteerd. Uw verwijzing naar enkele (plaats)namen die volgens u foutief werden gespeld kan überhaupt niet verklaren waarom u de ene keer duidelijk verklaarde dat u thuis was en de andere keer dat u bij uw oom was. Bovendien zegde u meerdere keren dat u naar huis ging en dat u thuis was na uw ontsnapping, zodat een misverstand of een vergissing in deze uitgesloten lijkt. Het louter ontkennen van een eerdere verklaring en het aanhouden van één versie van de feiten heft uiteraard de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op.”

Door nogmaals te doelen op een andere ‘fout’ die tijdens het eerste persoonlijk onderhoud zou zijn gebeurd, slaagt verzoeker er geenszins in de wel degelijk bestaande en flagrante tegenstrijdigheid tussen zijn drie opeenvolgende verklaringen te weerleggen.

2.3.5.5. Aangaande de incoherente verklaringen over de plaats van vasthouding door Daesh, wenst verzoeker te verduidelijken dat het gebouw, waar mensen in werden vastgehouden, bestond uit één kamer. Daarnaast waren er ook andere gebouwen/kamers, waar niemand in vastgehouden werd. De Raad kan ook hier niet anders dan vaststellen dat verzoeker, door thans een welbepaalde versie van de feiten ten berde te brengen, geen afbreuk kan doen aan het geheel van overwegingen waaruit blijkt dat zijn verklaringen over zijn plaats van aanhouding wel degelijk coherentie missen. De Raad schaart zich dan ook achter het volgende, terechte en in het administratief dossier steun vindende oordeel van de commissaris-generaal:

“Daarnaast bleken ook uw verklaringen over de plaats van uw vasthouding coherentie te missen. Initieel beschreef u die locatie als een kleine kamer waar u in werd vastgehouden met veel mensen (CGVS1, pg 24). Buiten de kamer lag nog het domein, de hoofdingang en daarna begon Gudar bazaar. Naast het lokaal waar u zat was nog een andere grotere kamer (CGVS1, pg 24). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer dat de kamer waar u zat een heel grote kamer was en dat er geen andere kamers waren (CGVS2, pg 13). U was stellig dat er slechts 1 enkele kamer was (CGVS2, pg 13). Erop gewezen dat u voordien zegde dat er nog zich nog een kamer bevond naast de kamer waar u zat, beperkte u zich tot het louter ontkennen van uw voorgaande verklaring (CGVS2, pg 13). Dit kan uiteraard het verschil in uw opeenvolgende beschrijvingen niet verklaren. Wat de grootte van de kamer betreft, die u de ene keer als klein omschreef en de volgende keer als heel groot, voerde u aan dat de kamer klein was volgens het aantal gevangenen dat er zat en dat de kamer vol zat (CGVS2, pg 13). Hierin kan u nog enigszins worden gevolgd, maar het blijft merkwaardig dat u dit dan niet twee keer op dezelfde manier zou omschrijven.”

2.3.5.6. In verband met de tegenstrijdige verklaringen over het gevecht dat zou zijn uitgebroken waardoor hij uit de gevangenis kon ontsnappen, repliceert verzoeker dat hij het eerst niet wist, maar dat hij nadien geïnformeerd is geworden dat het een gevecht was tussen Daesh en de taliban en niet tussen Daesh en de overheid. Met deze *post factum* bijstelling van zijn eerdere verklaringen en de vaststelling, na confrontatie, dat hij geen overtuigende uitleg kon verstrekken voor zijn onderling niet te rijmen twee stellige verklaringen, slaagt verzoeker er geenszins in afbreuk te doen aan de volgende pertinente en ook hier in het administratief dossier steun vindende overwegingen:

“Voorts werd een verschil opgemerkt tussen uw opeenvolgende verklaringen over het gevecht dat zou zijn uitgebroken waardoor u kon ontsnappen. Tijdens uw interview bij de DVZ verklaarde u dat Daesh werd aangevallen door de autoriteiten en dat u tijdens dat gevecht kon weglopen (DVZ, vragenlijst CGVS, 3.5). Hieruit blijkt dat het om een gevecht tussen Daesh en de (voormalige) overheid zou zijn gegaan. Ten overstaan van het CGVS verklaarde u evenwel dat het een gevecht tussen Daesh en de taliban betrof (CGVS1, pg 22 en pg 25). U stelde expliciet dat ze niet tegen de overheid aan het vechten waren (CGVS1, pg 25). Gewezen op uw uiteenlopende verklaringen kon u geen overtuigende uitleg verstrekken. U herhaalde dat het om een gevecht ging tussen de taliban en Daesh waarna u overging op een beschrijving van de algemene veiligheidssituatie in uw district Deh Bala. U vertelde over een raketaanval van de overheid op Gurguray en de vele gevechten tussen de taliban, Daesh en de (voormalige) overheid (CGVS2, pg 14). U gaf aan dat er veel incidenten waren en dat u zich misschien niet alles goed kon herinneren (CGVS2, pg 14). Het gegeven dat er in uw regio frequent gevechten plaatsvonden tussen verschillende actoren en dat er veel incidenten waren ook nog na uw vertrek, neemt niet weg dat u net over dat gevecht waardoor u zelf kon ontsnappen vanuit een gevangenis van Daesh verschillende verklaringen aflegde. Indien u zich niet goed zou herinneren door wie Daesh op het moment van uw ontsnapping werd aangevallen – de (voormalige) overheid of de taliban – dan kon u dat van bij aanvang op die manier hebben uitgelegd. U legde echter twee stellige verklaringen af die onderling niet te rijmen vallen.”

2.3.5.7. Waar het wel degelijk verbazing wekt dat hij schijnbaar op zo'n eenvoudige manier kon ontsnappen uit de plaats waar hij door Daesh gevangen gehouden werd, haalt verzoeker aan dat hij niet weet of de deur op slot was of niet, omdat hij uiteraard aan de binnenkant van de deur was. Hij weet niet of de deur aan de buitenkant al dan niet op slot was. Hij weet wel dat plots iemand de deur opendeed, zodat iedereen kon ontsnappen. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker zich in wezen beperkt tot het aanhalen van een verklaring die reeds in de bestreden beslissing beantwoord is, en meer bepaald als volgt:

“Het wekt verbazing dat u schijnbaar op zo'n eenvoudige wijze bent kunnen ontsnappen uit de plaats waar u door Daesh werd gevangen gehouden. Hoewel er zich zo'n 25 gevangenen in het lokaal zouden hebben bevonden onder wie ook soldaten van het nationaal leger (CGVS1, pg 26 en CGVS2, pg 7), werd de gevangenis kennelijk volledig onbeheerd en niet grondig afgesloten achtergelaten op het moment dat het gevecht uitbrak. Het volstond namelijk dat een u onbekende man, wellicht een man uit het dorp die in de buurt op de velden aan het werken was, de deur opendeed en jullie kwam zeggen dat jullie konden weglopen (CGVS2, pg 7 en 8). Hoe deze man zich toegang wist te verschaffen tot het lokaal kon u niet uitleggen (CGVS2, pg 8). U kon niet zeggen of hij daarvoor een slot had moeten openen, want als er een slot was dan bevond dit zich langs de buitenzijde die u niet kon zien. Nogmaals de kans geboden om meer informatie te geven stelde u dat de kamer niet binnen een compound bevond en dat het een soort gastenverblijf was (CGVS2, pg 8). U had geen idee of de deur gewoon open was gelaten door Daesh of niet (CGVS2, pg 8). Het lijkt onwaarschijnlijk dat de strijders van Daesh simpelweg de deur van het lokaal en/of het gebouw waar ze zo'n 25 gevangenen vasthielden zouden hebben opengelaten ook al brak er toen een gevecht uit. Uw zeer gemakkelijke ontsnapping uit een gevangenis van Daesh komt niet aannemelijk over.”

Verzoeker slaagt er geenszins in een verklaring te bieden waarom hij op wel zeer gemakkelijke wijze kon ontsnappen uit de gevangenis van Daesh.

2.3.5.8. Verder wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat het vragen oproept dat er na verzoekers ontsnapping vanuit de gevangenis van Daesh helemaal niets meer gebeurd is. Dit wordt als volgt onderbouwd:

“Tevens roept het vragen op dat er na uw ontsnapping vanuit de gevangenis van Daesh helemaal niets meer is gebeurd. U verklaarde dat Daesh niet meer achter u aan ging, dat ze door hadden dat u er niet meer was en dat ze niet bij u thuis zijn geweest (CGVS1, pg 27). Uw familie werd op geen enkel moment lastiggevallen door Daesh, ondervraagd over uw verblijfplaats of dergelijke meer (CGVS1, pg 27 en CGVS2, pg 14). Uw uitleg hiervoor is dat uw vader heel oud is en dat de andere gezinsleden heel jong zijn (CGVS1, pg 27 en CGVS2, pg 14). Het lijkt merkwaardig dat de leden Daesh u eerst op zo'n manier persoonlijk zouden hebben geviseerd wegens het leveren van hulp aan soldaten en zich de moeite zouden hebben getroost om u te komen arresteren en vast te houden om vervolgens helemaal niets meer te ondernemen nadat u was kunnen ontsnappen omdat uw vader te oud zou zijn en uw broers te jong. Er zou verwacht worden dat zij toch minstens zouden nagaan bij uw familieleden of u werkelijk was vertrokken uit de regio.”

Ook deze motivering is pertinent en draagkrachtig. In het verzoekschrift haalt verzoeker plotsklaps aan dat Daesh de madrassa gecontacteerd heeft, om te vragen waar hij is. De Raad stelt vast dat dit niet meer is dan een blote bewering, die geenszins verder wordt onderbouwd laat staan gestaafd.

2.3.5.9. Waar het bevreemdend overkomt dat hij amper iets kon zeggen over het wedervaren van zijn vriend S. nadat deze ook was kunnen ontsnappen uit de gevangenis van Daesh, repliceert verzoeker dat hij weinig contact met S. heeft. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud aangaf dat verzoeker nog steeds met S. in contact staat en dat zij goede vrienden waren. Door thans aan te halen dat hij weinig contact heeft met S., spreekt verzoeker zichzelf tegen en zelfs indien hij weinig, wat meer is dan geen, contact heeft op heden, verklaart dit nog niet waarom verzoeker eerder niet meer informatie kon geven over zijn vriend S. In de bestreden beslissing wordt in dit verband terdege als volgt overwogen:

“Ten slotte kwam het bevreemdend over dat u amper iets kon vertellen over het wedervaren van uw vriend S. nadat ook hij was kunnen ontsnappen uit de gevangenis van Daesh. Nochtans onderhouden jullie nog tot op heden contact met elkaar en waren jullie goede vrienden (CGVS2, pg 5 en pg 14). U kon enkel zeggen dat S. Afghanistan verliet en dat hij momenteel in Frankrijk verblijft (CGVS2, pg 14). U wist niet waar S. had verbleven na zijn ontsnapping en dus of hij had moeten onderduiken of niet en u had ook

geen enkel idee wanneer hij Afghanistan had verlaten (CGVS2, pg 14). Hier zou verwacht worden dat indien jullie samen dergelijke ingrijpende gebeurtenissen meemaakten het u wel zou interesseren hoe het uw vriend vergaan was na zijn ontsnapping en of hij al dan niet zoals u snel was kunnen vertrekken uit de regio. Het zou immers erg beangstigend moeten geweest zijn voor uw vriend indien hij nog geruime tijd in jullie regio zou hebben verbleven na jullie ontsnapping. Het komt bijgevolg niet aannemelijk over dat jullie hier niet over zouden hebben gesproken.”

Verzoeker slaagt er geenszins in afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen en de Raad treedt deze dan ook bij.

2.3.5.10. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker volgende overweging van de bestreden beslissing geheel ongemoeid laat, zodat deze bij gebrek aan enig verweer, onverminderd overeind blijft:

“Ook was het merkwaardig dat u wel kon zeggen dat u op vrijdag de laatste keer cricket speelde en dat u de daaropvolgende maandag werd gearresteerd, maar dat u geen idee had op welke dag van de week u was kunnen ontsnappen (CGVS2, pg 11). Nochtans werd u slechts 2 dagen vastgehouden, zodat er in geen geval sprake was van een lange vasthouding die zou kunnen hebben geleid tot een verlies van tijdsbesef (CGVS2, pg 11). Indien u wel kunt zeggen op welke dag van de week u werd aangehouden, is het niet onredelijk te verwachten dat u ook de dag van uw ontsnapping zou kunnen aangeven.”

2.3.5.11. Waar verzoeker tot slot op algemene en niet onderbouwde wijze aanhaalt dat het commissariaat-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met het feit dat hij weinig geletterd is, valt niet in te zien hoe zijn gebrek aan scholing en weinige geletterdheid hem zouden verhinderen duidelijke, gedetailleerde en coherente verklaringen af te leggen over de gebeurtenissen die volgens hem de directe aanleiding vormden voor zijn vertrek uit Afghanistan. Bovendien houdt een beperkte scholing en geletterdheid niet in dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast - minstens wordt dit niet aangetoond - of deze hem zou verhinderen zijn leefwereld en eigen ervaringen uiteen te zetten. Met zijn niet-onderbouwde kritiek doet hij geen afbreuk aan het geheel van pertinente motieven in de bestreden beslissing.

2.3.5.12. Waar verzoeker opwerpt dat hij verschillende documenten heeft overhandigd aan het commissariaat-generaal om zijn asielrelaas aan te tonen, is de Raad van oordeel dat de door verzoeker neergelegde documenten, te weten zijn taskara, de taskara's van zijn vader en grootvader en een envelop van de Afghaanse post, niets wijzigen aan het geheel van voorgaande vaststellingen op grond waarvan in alle redelijkheid besloten kan worden dat geen geloof gehecht kan worden aan het naar voor geschoven vluchtrelaas. In de bestreden beslissing wordt over de documenten overigens op pertinente wijze het volgende gesteld:

“De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Aangaande uw taskara werd reeds opgemerkt dat de leeftijd die op dit document wordt vermeld niet in overeenstemming valt te brengen met het resultaat van het leeftijdsonderzoek hetgeen afbreuk doet aan de bewijswaarde van het document. Uit de beschikbare landeninformatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt overigens dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude. Ook identiteitsdocumenten zoals taskara's kunnen gemakkelijk op frauduleuze wijze verkregen worden of vervalst worden. De overige taskara's kunnen een indicatie vormen van de identiteit van uw vader en grootvader. Deze gegevens staan op zich niet ter discussie in deze beslissing. De envelop ten slotte toont enkel aan dat de geadresseerde, ene N.A.K., post ontving vanuit Afghanistan.”

2.3.5.13. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.5.14. In zijn aanvullende nota van 6 november 2023 wenst verzoeker zijn integratie in België aan te tonen en wijst hij op het verhoogde risico op vervolging door de taliban omwille van gepercipieerde verwestering.

De Raad maakt, op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de volgende analyse.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factore* regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotaliban* regering, evenals de provinciale *de-factore* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen

gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwendelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland/Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het EHRM van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat hij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden geïmagineerd en/of worden vervolgd.

Verzoeker beweert weliswaar dat hij is verwesterd of als dusdanig zal worden gepercipieerd, doch uit de loutere verwijzing naar algemene informatie, zijn vertrek vier jaar geleden uit Afghanistan op negentienjarige leeftijd en zijn verblijf van vier jaar in België, kan niet worden afgeleid dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Uit de elementen waarop de Raad acht kan slaan, blijkt dat verzoeker Afghanistan eind 2019 verliet op negentienjarige leeftijd, dat hij in Afghanistan lessen aan de madrasa volgde en schapenherder was. Derhalve kan aangenomen worden dat verzoeker op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verder kan louter op basis van het feit dat hij sinds vier jaar in België verblijft geenszins zonder meer worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen waarin hij tot zijn negentien jaar is opgegroeid en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Uit niets blijkt dat het voor verzoeker onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om terug te keren naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving.

Waar hij bij zijn aanvullende nota een schoolattest en meerdere tewerkstellingsdocumenten voegt, merkt de Raad op dat uit deze aangebrachte elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Dat verzoeker Nederlandse les heeft gevolgd en thans met een vast contract werkt, is lovenswaardig en toont aan dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier tijdens de behandeling van zijn beschermingsverzoek, maar volstaat niet om aan te tonen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

De Raad wijst er in dit verband verder op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet naleving van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. Door ter terechtzitting louter, zonder enige onderbouwing of staving, aan te halen dat hij veel vrienden en vriendinnen in België heeft, uitgaat en bier heeft gedronken, toont hij dit alvast niet aan.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban en/of Daesh, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een

vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïdoleerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Waar verzoeker nog wijst op een leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afgaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Door aldus louter te verwijzen naar algemene informatie, toont verzoeker geen persoonlijke vervolgingsvrees aan.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

2.3.5.15. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b), van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen

individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-

economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

De uiteenzetting in het verzoekschrift kan niet tot een andere conclusie leiden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdiseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji/ Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot

aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota van 23 oktober 2023 nog verwijst naar UNAMA, *"Treatment of detainees in Afghanistan"* van september 2023 waarin gewag gemaakt wordt van talrijke mensenrechtenschendingen gepleegd door de taliban tussen januari en 2022 en juli 2023, doet hij geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarghar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023. Verzoeker brengt geen persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico verbonden aan het willekeurig geweld in zijn beweerde regio van herkomst verhogen, noch kunnen deze blijken uit het rechtsplegingsdossier.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in meest ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend drieëntwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS